

DER TIG JAAR WERK IN UITVOERING

DER TIG JAAR
WERK IN UITVOERING

▲ Werk
in Uitvoering

GEEN OPLEVERING

DE RTIG JAAR
WERK IN UITVOERING

GEEN OPLEVERING

 Werk
in Uitvoering

Tekst Saskia Lensink en Anna van der Kruis, namens Story Terrace

Titel Obbe J. Deelstra

Fotografie Henk Boudewijns en Obbe J. Deelstra

Geïnterviewden

Elise van Heck, Rijk Mateboer, Henk Boudewijns en Sven de Lang

Copyright © Story Terrace & 't Huys der Kunsten

Eerste druk augustus 2016

www.StoryTerrace.nl

Dit boek is opgedragen aan:

De Vrienden van het eerste uur

van de stichting Werk in Uitvoering

INHOUD

INLEIDING	7
1 EEN INVASIE	11
2 BEATRIJS	20
3 KNOKKEN	28
4 'T HUYS DER KUNSTEN	34
5 DE SMEDERIJ	46
6 DE TOEKOMST	54
DE MENSEN	59

INLEIDING

De smalle en lange Voorstraat in Kampen ligt parallel aan de IJssel en gaat al eeuwen zijn eigen weg. Dat geldt ook voor de panden op de nummers zestien en twintig.

De helderrode voordeur van nummer twintig staat, als het maar even kan, open voor het publiek. Het is de ingang van 't Huys der Kunsten.

In de ruimtes achter die voordeur spat de historie van de muren. Het mozaïek van bakstenen en voegen draagt sporen van eeuwen. De kale stenen zijn zichtbaar gelaten, gehavend of niet, evenals de oude balken en binten waarmee ze een construct vormen.

Op de begane grond hebben kunstenaars de afgelopen jaren hun werk getoond. En ook de verdiepingen erboven zijn dienstbaar aan het culturele leven: het zijn woon- en werkruimtes voor creatieve ondernemers en kunstenaars.

Nummer twintig is de uitvalsbasis van de stichting Werk in Uitvoering. Deze stichting is een verbond van gelijkgestemde beeldend kunstenaars, die elkaar door middel van reflectie en

*Voorgevel van De Smederij, domein van
Meestersmid Sven de Lang.*

*De voorgevel van 't Huys der Kunsten,
Voorstraat 20 te Kampen.*

interview stimuleren. De stichting weet zich gesteund door een Vriendenkring van stad- en streekgenoten, die de kunst en cultuur in hun woonplaats een warm hart toedragen.

Een paar deuren verderop, op nummer zestien, bevindt zich een historische smederij. Op de gevel staat het jaartal 1768, maar het pand is ouder en waarschijnlijk werkte er al voor die tijd een smid.

Tegenwoordig is de smederij het domein van meestersmid Sven de Lang, die als een van de weinigen in Nederland het

'...elkaar stimuleren door reflectie op elkaars werk...' Trudy Donia Nota, keramiste (links) en haar dochter Dorien Putman, schilder (rechts) bij een gezamenlijke presentatie van stichting Werk in Uitvoering in de Broerenkerk te Zwolle.

smidsambacht nog op traditionele wijze beoefent. Daarbij maakt hij dankbaar gebruik van de grotendeels oorspronkelijke uitrusting in de smederij, al heeft hij ook zijn eigen, hedendaagse gereedschappen toegevoegd.

De meestersmid woont boven de werkplaats, zoals zijn voorgangers dat eeuwenlang hebben gedaan. En dáár boven bevinden zich nog twee kleinere woonstudio's.

De stichting Werk in Uitvoering beheert het 't Huys der Kunsten en De Smederij en is de stuwende kracht achter alle activiteiten die zich in beide panden afspelen.

Het jaar 2016 is in vele opzichten een herdenkingsjaar. Precies dertig jaar geleden werd de stichting Werk in Uitvoering opgericht. De Vriendenkring bestaat vijftientwintig jaar. Exact vijftien jaar geleden opende 't Huys der Kunsten de deuren en tien jaar geleden trad meestersmid Sven de Lang aan. En het is inmiddels vijf jaar geleden dat Beatrijs Asselbergs, mede-initiatiefnemer van de stichting en mede-redder van de smederij, na een slopende ziekte overleed.

Genoeg aanleiding dus voor een terugblik. Maar het moment is óók aangebroken om vooruit te kijken. Want hoewel er veel is bereikt, is het van belang om juist nu stappen te zetten om de positie van 't Huys der Kunsten en De Smederij te consolideren.

Dit boek blikt terug op wat de afgelopen dertig jaar is bereikt, maar wil ook de plannen voor de toekomst ontvouwen. Werk in Uitvoering gaat immer(s) door! Het is hoe dan ook GEEN OPLEVERING.

1 EEN INVASIE

Hanzestad Kampen bloeit in de late middeleeuwen. Koggeschepen varen af en aan vanuit het Oostzeegebied. Het zijn de eerste zeewaardige vrachtschepen van Europa. Met hun waren meren ze af aan de IJsselkade, die slechts door een stadsmuur van de Voorstraat gescheiden is. In die, letterlijk, ‘voorste straat’ bouwen rijke kooplieden hun pakhuizen in grote panden. Ze wonen er boven hun opgeslagen waren.

Vanaf de zestiende eeuw verzandt de rivier, verdwijnen de koggeschepen en is de bloeiperiode van Kampen voorbij. De stadsmuur langs de rivier wordt afgebroken en er komen woningen voor in de plaats.

De patriciërs vertrekken uit de Voorstraat en ambachtslieden nemen hem in gebruik: bakkers, smederijen, timmerlui, rietdekkers en boeren. Ook nu nog is deze omwenteling te herkennen in de bebouwing: veel panden in de Voorstraat hebben de hoge en brede deuren van een (voormalige) werkplaats.

Vanaf de negentiende eeuw vestigen zich sigarenfabrikanten in Kampen, waarvan minstens drie in de Voorstraat. Van de veertig (hoef)smederijen in de stad zitten er zeker twaalf in de Voorstraat.

Kroegen bieden vertier, de Voorstraat kent er vele en is daardoor misschien wel de levendigste straat van de stad. In ieder geval komt de gewone Kampenaar er graag.

ECONOMISCHE TERUGGANG

De eerste jaren na de Tweede Wereldoorlog worstelt Kampen met economische teruggang. De sigarenproductie loopt terug en ook op smederijen wordt steeds minder een beroep gedaan. Lange tijd had de plaatselijke betonindustrie geprofiteerd van de nieuwbouw in de Noordoostpolder, maar daaraan is geen behoefte meer. En dan vertrekken ook nog eens de militairen: het Koninklijk Nederlands Indisch Leger (K.N.I.L.), dat in Kampen zijn opleidingsplaats had, is overbodig geworden nu Nederlands-Indië zich heeft losgemaakt van Nederland.

Veel economische activiteit gaat dus verloren en de stad verarmt. Ook in de Voorstraat komen panden leeg te staan en de straat kampt met verkrotting, vernielingen en brandjes.

Pas vanaf de jaren zeventig gaat het beter. Sommige pandjes worden gerestaureerd en krijgen een nieuwe bestemming. Andere maken plaats voor nieuwbouw. Studenten vinden er een kamer.

SLOPEN OF REDDEN

De panden op de nummers twintig en zestien zijn een afspiegeling van deze geschiedenis.

DER TIG JAAR WERK IN UITVOERING

Nummer twintig stamt uit de veertiende eeuw. Vanwege de brandgevoeligheid van houten huizen ging men vanaf deze eeuw steeds vaker in steen bouwen. Het zou heel goed kunnen dat nummer twintig het allereerste stenen pak- en woonhuis van de stad is.

Net als in de rest van de Voorstraat wonen ook hier eerst de patriciërs en later ambachtslieden. En, net als in de rest van de straat, raakt ook nummer twintig in verval. Alleen duurt dat verval hier langer. Want terwijl de Voorstraat zich geleidelijk weer opricht, lijkt een wederopbouw voor nummer twintig er niet in te zitten. Er is nog enige tijd een motorclub in gevestigd en ook

Zo zag het vervallen pand, Voorstraat 20, er uit voor aanvang van de werkzaamheden in 1997.

wordt het pand nog gekraakt, maar na een brand staat de boel in de jaren tachtig en negentig op instorten. Het dak is eraf, er groeit gras en onkruid op de begane grond en er zit geen ruit meer in zijn sponning. Dit pand is ver heen. De gemeente ziet nog maar één oplossing: slopen.

‘Ik weet niet of je weet hoe het pand eruit zag? Er stonden nog net muren. Er was gewoon helemaal niks meer. Dat heeft ze toch maar op weten te bouwen. Daar zit een enorme kracht in.’ Henk Boudewijns

Ook voor de smederij op nummer zestien ziet de toekomst er in de jaren 80 niet rooskleurig uit. De familie Wensink heeft er drie generaties als hoof- en wagensmid gewerkt. Daan Wensink is de laatste, als hij in 1983 plotseling overlijdt.

Sindsdien woont alleen zijn moeder nog in de woning boven de smederij. De tijd staat er stil. Aambeelden, tangen, hamers, stookplaats en werkbanken verstoffen, stil en ongezien. De gemeente wacht af tot de oude mevrouw Wensink naar een verzorgingstehuis vertrekt. Dan kan ook hier de sloophamer zijn werk doen om frisse nieuwbouw een kans te geven.

NIEUWE IMPULS

Dat het niet zo is gelopen, komt deels door de opmerkelijke ontwikkeling die het provinciestadje doormaakt in de jaren zeventig, tachtig en negentig van de twintigste eeuw.

In het naoorlogse Nederland, waar secularisering en links-progressieve opvattingen de boventoon gaan voeren, blijft Kampen een protestants-christelijk bolwerk. Maar liefst twee theologische hogescholen zijn er gevestigd. De eerste christelijke hogeschool zit er al sinds de negentiende eeuw. De tweede is opgericht na de splitsing binnen de gereformeerde kerk in 1944 en bestudeert het gedachtegoed van de vrijgemaakt gereformeerden.

Door de economische terugval is de stad na de oorlog op zoek naar nieuwe impulsen en ziet die ontstaan, als in de jaren zestig de Mammoetwet wordt ingevoerd. Die heeft namelijk tot gevolg dat overal in Nederland gloednieuwe, kleine hbo-opleidingen worden opgericht. Deze hebben echter zelden een christelijke signatuur. Als Kampen erin zou slagen christelijke hbo-opleidingen binnen te halen, zou dat de stad op een hoger plan kunnen brengen. Dergelijke opleidingen trekken immers jonge mensen en stimuleren de werkgelegenheid. Met name burgemeester Van Tuinen, die van 1970 tot 1978 de scepter zwaait, is een groot voorstander van dit idee en maakt zich er sterk voor.

En met succes, want vanaf de jaren zeventig wordt het een stuk drukker en kleurrijker in de straten van Kampen. Een sociale academie, een school voor journalistiek, een docentenopleiding voor creatieve vakken, een academie voor woord en gebaar én

een kunstacademie komen naar de stad, allemaal op christelijke grondslag. Drie decennia lang bevolken duizenden studenten de stad. Ze gaan er op kamers en zoeken vertier in de cafés.

Wel moeten de bestuurders met lede ogen toezien dat zelfs in Kampen van de christelijke signatuur weinig overeenind blijft. De opleidingen geven wel enige, maar niet heel veel aandacht aan de geloofsachtergrond waaruit ze zijn voortgekomen. Bovendien ondernemen de studenten weleens acties die bij de conservatieve Kampenaren onbegrip of zelfs boosheid oproepen.

Bijvoorbeeld tijdens de kunstmanifestatie Blauwe Dag, georganiseerd door studenten van de kunstacademie in mei 1980. Zij laten een vier meter lang object over de rivier drijven, dat sterk aan een opgerichte penis doet denken. Uit de opengeschoven ramen langs de IJsselkade komen niet bepaald de positieve reacties waarop de studenten hoopten. 'Ze moesten jullie loeders in de IJssel verzuipen,' roept een van de bewoners hen zelfs toe.

Een ander voorbeeld van zo'n cultuurclash doet zich een paar jaar later voor tijdens een 'kiezel-performance' van tweedejaars kunststudente Elsje van Heck. Deze Elsje komt verderop in dit boek nog ter sprake, want zij is een van de oprichters van de stichting Werk in Uitvoering en nauw betrokken bij 't Huys der Kunsten.

Op een dag in 1983 legt Elsje (die zich later Elise is gaan noemen) een spoor van kiezelstenen in een drukke winkelstraat in Kampen. Voorbijgangers reageren niet begrijpend, soms zelfs agressief op deze kunstuiting. Kinderen trappen de steentjes weg, volwassenen vragen wat ze denkt te bereiken met haar 'maffe

gedoe'. Uiteindelijk krijgt ze van twee politieagenten de opdracht te vertrekken.

Het zijn voorbeelden van hoe in deze jaren jong en progressief soms botst met lokaal en conservatief, al loopt het nooit echt uit de hand. Want een deel van de lokale bevolking ziet wel in dat de stad ook baat heeft bij deze studenteninvasie. Van een klein en bekrompen provinciestadje is Kampen uitgroeid tot een bloeiende studentenstad en dat heeft ook wel weer wat. De gezapigheid is, althans tijdelijk, verdwenen.

Tijdelijk, want het duurt niet lang voordat het spook van de schaalvergroting opdoemt. De overheid vindt het te duur worden, al die losse opleidingsinstituten in het land. Al na enkele jaren fuseert de eerste Kamper opleiding met een hogeschool buiten de stad. De ene na de andere hbo-opleiding verdwijnt weer. Na het vertrek van de kunstacademie in 2003 is Kampen bijna al haar studenten, en daarmee haar wilde haren kwijt. Op dit moment bezit de stad alleen nog één theologische hogeschool. (*)

'Nu zijn de studenten weer vertrokken uit Kampen. En het personeel van de academies. De gebouwen staan leeg. De stad verarmt een beetje. Het had een bepaalde charme. Als je zo op straat liep, was er toch wat meer kleur dan nu hè. Het waren boeiende tijden. Roerige tijden. Dat we die niet hebben kunnen behouden, dat merk je wel. Dat is een groot verlies.' Rijk Mateboer

Elsje van Heck en Beatrijs Asselbergs op het dak van 't Pothuus bij de Koornmarktspoort, waar een sculptuur van Beatrijs is geplaatst door Kees Kieft, lokaal bekend kunstenaar, ter nagedachtenis aan zijn vrouw.

DEKSELSE MEIDEN

Maar wel is het min of meer dankzij die studenteninvasie, dat in de Voorstraat het oudste stenen woonhuis én de laatste smederij bewaard zijn gebleven. Want onder die duizenden studenten bevinden zich twee ‘dekselse meiden,’ zoals burgemeester Kleemans ze ooit heeft genoemd: Beatrijs Asselbergs en Elsje van Heck.

Volgens een ambtenaar van stadsontwikkeling zijn het ‘echte tijgers’. Tijgerinnen wel te verstaan, die na de kunstacademie in Kampen blijven wonen en zich vastbijten in het plan om een passende bestemming te vinden voor de smederij en later voor nummer twintig.

Van deze twee voormalige studenten is Beatrijs inmiddels op veel te jonge leeftijd overleden. Maar Elsje wil blijven doorbijten totdat vaststaat, dat alles wat in de afgelopen dertig jaar is opgebouwd niet verloren zal gaan. En daarbij weet ze zich gesteund door een groep kunstminnende stadgenoten, die geloven in haar missie.

‘In die tijd zijn de wilde haren van de meiden er wel een beetje af natuurlijk. Toen ze op de academie zaten, ja, dat heb ik alleen maar van horen vertellen.’ Rijk Mateboer over Elsje en Beatrijs

(*) De informatie over de periode 1960 - 2003 in Kampen is ontleend aan het boek *Blauw Haar – Het mirakel van academiestad Kampen* door Herman Broers

2 BEATRIJS

Het is 1985 als Beatrijs Asselbergs gefascineerd raakt door een oud, vervallen pandje in de Voorstraat op nummer 16. Af en toe stapt ze van haar fiets en tuurt door de donkere ruiten. Ze heeft gehoord dat het een leegstaande smederij is, wat haar belangstelling nog groter maakt. Want Beatrijs is net klaar met de kunstacademie, waar ze 'monumentaal vormgeven in metaal' heeft gestudeerd.

Vijf jaar eerder, in 1980, hoorde Beatrijs bij de eerste lichting studenten die aan de Kamper Kunstacademie begon. Beatrijs stamt uit een tamelijk onconventionele, artistieke familie uit het zuiden des lands. Haar moeder Sjoera is keramiste. In de zomer van 1980 had Beatrijs met haar moeder zes weken lang op een Grieks strand geslapen. Haar moeder had het zo naar haar zin in Griekenland, dat ze er langer bleef en Beatrijs alleen naar Nederland terugkeerde. Bruin verbrand, met haar slaapmatje nog onder de arm, stapte ze de academie binnen. Onder leiding van directeur Dirk van Sliedrecht en samen met tachtig andere studenten begon ze zo aan haar eerste jaar. Elsie van Heck, een aannemersdochter uit Scherpenzeel, was een van de andere studenten. Zij had voor de Kamper kunstacademie gekozen vanwege de kleinschalige,

persoonlijke aanpak. Tijdens hun studiejaren zijn Beatrijs en Elsje hechte vriendinnen geworden en hebben ze samengewoond. Nu is Beatrijs op zoek naar een eigen werkruimte.

HUURCONTRACT

Tijdens deze zoektocht ontdekt Beatrijs dat de smederij in de Voorstraat niet helemaal verlaten is. Boven de werkplaats blijkt een oude vrouw te wonen, de moeder van de laatste smid die een paar jaar eerder is overleden. De vrouw staat toe, dat Beatrijs de smederij in gebruik neemt. Ze vindt het vreemd maar ook wel stoer, zo'n jonge kunstenaar die ijzeren staven boven het smidsvuur laat gloeien. Huur vraagt ze niet. Het enige wat ze van Beatrijs verlangt, is dat ze één keer per week een kopje koffie komt drinken.

Beatrijs maakt van dat aanbod graag gebruik, maar vindt deze situatie al snel te informeel. Ze wil dat de afspraken worden vastgelegd in een huurcontract. Zo komt het, dat Beatrijs na verloop van tijd de officiële huurder is van de oude smederij aan de Voorstraat 16. Projectontwikkelaars zijn in deze periode druk bezig om oude panden in de Voorstraat te slopen en er nieuwe voor in de plaats te zetten. Als de oude smidsmoeder na enkele jaren overlijdt, wil de gemeente ook de smederij laten slopen. Maar nu komt Beatrijs in het geweer. Zij heeft allang in de gaten dat het een onvergeeflijke fout zou zijn dit historische pand met zo veel oorspronkelijke inventaris verloren te laten gaan.

Een van de vele acties van Beatrijs en de stichting om de smederij onder de aandacht te brengen: tijdens Monumentendag worden paarden op authentieke wijze beslagen voor de deur van de smederij.

Het huurcontract blijkt nu een uitstekend middel om de plannen van de gemeente te dwarsbomen: Beatrijs is immers de officiële huurder van het pand; ze mag niet zomaar op straat gezet worden. Ook is Beatrijs zo verstandig om te rade te gaan bij Monumentenzorg. Nadat medewerkers van deze dienst het pand hebben onderzocht krijgt zij haar zin: de laatste smederij van Kampen wordt tot rijksmonument verklaard en mag niet gesloopt worden.

Elsje van Heck ondersteunt haar vriendin waar ze maar kan. Ze maakt tientallen kopietjes van de brief van monumentenzorg en plakt die voor de ramen. De smederij is verklaard tot monument! Iedereen in de stad moet dat weten.

Dat deze smederij een diepgewortelde herinnering is in het hoofd van vele Kampenaren zal vele jaren later blijken, na de restauratie. Tijdens Monumentendagen staan er soms lange rijen voor de deur van mensen die er een kijkje willen nemen.

Maar zover is het nu nog lang niet. Voorlopig krijgt het wankel pandje een korset van balken die de oude muren overeind houden. En Beatrijs blijft er de beschermengel.

De inspecteurs van Monumentenzorg nemen ook een kijkje in het afgebrande, op instorten staande patriciërshuis op nummer 20 en ontdekken daar muren uit de veertiende eeuw. Ook dit pand blijkt van grote historische waarde en zo krijgt de gemeente er ongevraagd nóg een monument bij. Uiteraard mag ook dat niet gesloopt worden.

OPRICHTING VAN WERK IN UITVOERING

Ondertussen bouwen de voormalige academiestudenten Elsje en Beatrijs aan hun kunstenaarsloopbaan en dat valt in het begin niet mee. Een kunstenaar moet ook ondernemersvaardigheden hebben en daarover heeft de academie hen niets geleerd. Ze vragen zich af hoe ze op de markt moeten opereren, welke prijs ze voor hun werken kunnen vragen, hoe ze potentiële opdrachtgevers kunnen

bereiken. En op creatief gebied voelen ze zich enigszins verloren, nu de feedback van hun leraren is weggevallen.

Om elkaar te versterken en te inspireren verenigen ze zich in de stichting Werk in Uitvoering. In de statuten komt te staan dat de stichting ‘de creatieve groei van kunstenaars in de meest ruime zin van het woord wil stimuleren en bevorderen’. Maar ook wil de stichting ‘een bijdrage leveren aan het culturele klimaat ten behoeve van allen die werken vanuit een creatieve bewogenheid’.

De allereerste bestuursleden zijn Elsje, Beatrijs en Wytse Bakker. Andere deelnemers uit de beginperiode zijn de kunstenaars Rob van der Werdt en Timon Schellingerhout. De deelnemers van de stichting komen bij elkaar over de vloer, bespreken elkaars werk, sparren over ideeën en helpen elkaar bij exposities. Na verloop van tijd voegen zich nog enkele gelijkgestemde kunstenaars bij hen, maar nooit zal de groep groter zijn dan tussen de vijf en de tien personen. In de loop der jaren komen er kunstenaars bij en vertrekken andere weer. In de periode 1986 tot 2016 hebben zo’n vijftig kunstenaars kortere of langere tijd deel uitgemaakt van de stichting.

De deelnemers van Werk in Uitvoering rondom Martin Knoop. Van links naar rechts: Catherien Jansen, Rob van der Werdt, Elsje van Heck, Obbe Deelstra, Esther Post, Timon Schellingerhout, Beatrijs Asselbergs.

EEN VRIENDENCLUB

De tweede helft van de jaren tachtig is voor Beatrijs een moeilijke periode. Zij volgt verschillende las- en metaalbewerkingscursussen, waarbij ze zich moet handhaven in een soms weinig begripvolle mannenwereld. En dan krijgt ze op een slechte dag ook te horen dat ze kanker heeft. Haar eierstokken moeten worden verwijderd met als gevolg dat ze, 29 jaar oud, in de overgang zal komen. Nooit zal ze kinderen krijgen en veel lichamelijk ongemak zal haar deel zijn. De zware operatie vindt plaats in 1991 en is succesvol.

Een week later is Beatrijs, nog wat zwakjes, alweer aanwezig bij de viering van het vijfjarig bestaan van de stichting tijdens een bijeenkomst in de Stadsgehoorzaal. Deze avond wordt ook een 'Vriendenkring' in het leven geroepen. De kunstenaars hebben namelijk behoefte aan een groter netwerk en aan ondersteuning van buitenaf. Van burgemeester Kleemans hebben ze de eervolle toezegging gekregen dat hij als eerste zal toetreden tot de vriendenclub.

Ook het feit dat de bekende kunstkenner Martin Knoop zich opwerpt als voorzitter geeft de jonge vriendenkring status. Zijn bijdrage tijdens deze oprichtingsavond in de Stadsgehoorzaal is historisch. Knoop roept het publiek in een vurig pleidooi op om zich bij de vriendenkring aan te sluiten. Hij wijst op een blauwe stoel, die op het podium is gezet. Het kunstwerk is gemaakt door Beatrijs en draagt de titel: *Voor de vermoeide moeder*. 'Ziet u deze kunst? Dit is Kamper Kunst! Laten we er trots op zijn, laten wij allemaal deze jonge kunstenaars steunen!' roept hij uit. Zijn

oproep heeft succes: de avond is nog niet voorbij of de eerste vijftientig vrienden hebben zich aangemeld.

Endegroeizetindejaren die volgen alleen maar door. Anno 2016 heeft Werk in Uitvoering een Vriendenkring van zevenentachtig leden. Zij bezoeken de exposities van de aangesloten kunstenaars en worden middels een nieuwsbrief ('Vriendenpost') op de hoogte gehouden van het reilen en zeilen van de stichting.

3 K N O K K E N

Kampen gaat de jaren negentig in met twee nieuwe monumenten die in zeer slechte staat verkeren. Het gemeentebestuur zit ermee in de maag. Waar moet het geld voor de restauraties vandaan komen en wie gaat die panden gebruiken? En dan zijn er nog die 'dekselse meiden' van Werk in Uitvoering. Zij hebben zich over de smederij ontfermd en laten om de haverklap van zich horen.

Zo stapt Beatrijs op een dag het gemeentehuis binnen met een door haar gesmeed beeld in de hand. Ze komt rechtstreeks uit de smederij, heeft haar overal nog aan en zit onder de zwarte vegen. Ze negeert de protesten van de secretaresse en loopt de kamer van de burgemeester binnen, waar op dat moment een aantal heren in kostuum in bespreking is. Met een bonk belandt het kunstwerk op het bureau. 'Alstublieft, meneer Kleemans. Voor u.'

Een andere keer delen de kunstenaars van de stichting tijdens een gemeenteraadsvergadering hoefijzers uit, afkomstig uit de smederij van Wensink. Na afloop komen de dames en heren van de raad naar buiten, worstelend met het zware hoefijzer in de ene en hun stapel raadsdocumenten in de andere hand.

*Boombeeld, door Beatrijs ter plekke gemaakt in de partnerstad Soest (Duitsland)
tijdens een culturele uitwisseling.*

De kunstenaars richten een werkgroep op die zich inzet voor het behoud van de smederij. Het patriciërshuis op nummer 20 heeft in deze fase nog niet hun aandacht. Alleen de smederij zien ze als hun adoptiekind. De inzet is dat Beatrijs er na de restauratie beheerder zal worden. De smederij moet een 'levend monument' worden, zo is het plan, waar Beatrijs als kunstenaar zal functioneren, waar het oude ambacht nieuw leven ingeblazen wordt, maar waar ook Kampenaren en toeristen zich bij tijd en wijle rond het smidsvuur kunnen scharen.

SERIEUS GENOMEN

De gezondheidsproblemen van Beatrijs zijn nog niet voorbij. Ze moet hormonen slikken, de artsen vinden niet direct de juiste dosering. Beatrijs voelt zich vaak beroerd en heeft weinig energie. Dan krijgt ze in 1993 gratis een appartement in Antwerpen aangeboden van kennissen van haar moeder. Ze mag er gaan wonen om in alle rust te herstellen van haar ziekte. Beatrijs twijfelt. Ze heeft zich immers ook verbonden aan de smederij, alles is in stelling gebracht om die voor haar te redden. Uiteindelijk besluit ze om, in ieder geval voorlopig, naar Antwerpen te gaan.

Ondertussen gaat de werkgroep door met de strijd. Beatrijs' broer, Igor Asselbergs, neemt Beatrijs' plaats in het bestuur over en werpt zich op als een belangrijk adviseur en notulist. Iedere maand komt hij vanuit zijn woonplaats Amsterdam over voor de werkgroepbesprekingen.

DER TIG JAAR WERK IN UITVOERING

Het proces komt in een nieuwe fase als Elsje in 1995 een voortgangsgesprek heeft met een ambtenaar van de gemeente. In een opwelling stelt ze voor dat de stichting de smederij aankoopt. Ze schrikt van haar eigen woorden en is eigenlijk verbaasd dat de ambtenaar haar niet uitlacht. Integendeel: nu ze dit voorstel heeft gedaan, heeft ze voor het eerst het gevoel dat ze serieus genomen wordt. Al snel blijkt dat de gemeente wil meewerken aan dit plan, op één voorwaarde: als de stichting tot aankoop overgaat, dan niet alleen de smederij, maar ook het pand op nummer twintig.

Sommige kunstenaars van de stichting zien een aankoop als een te grote verantwoordelijkheid en vertrekken. Degenen die

Restauratie van de monumentale muren, Voorstraat 20, nu 't Huys der Kunsten.

DER TIG JAAR WERK IN UITVOERING

wel doorgaan beseffen, dat er meer financiële en juridische deskundigheid nodig is om dit plan tot een goed einde te brengen.

Er liggen nu heel wat vraagstukken op tafel: hoe moet de aankoop gefinancierd worden? Welke sponsors kunnen benaderd worden, welke fondsen zijn er beschikbaar? Wil de stichting de panden aankopen, dan moet ze kredietwaardig zijn en jaarcijfers kunnen tonen.

Die deskundigheid vinden ze bij accountant Rijk Mateboer en notaris Harry Goedegebure, beiden lid van de Vriendenkring. Zij geven niet alleen waardevolle adviezen, maar hebben ook de juiste contacten bij gemeente en provincie om zaken voor elkaar

Vol verwachting kijkt Elise van Heck met andere genodigden hoe de restauratie van de smederij eindelijk een aanvang neemt.

DERTIG JAAR WERK IN UITVOERING

te krijgen. Besloten wordt dat de gemeente de panden eerst zal restaureren, pas daarna zal de stichting eigenaar worden.

En zo glijdt ook de tweede helft van de jaren negentig voorbij. Een periode waarin gemeente, provincie, Monumentenzorg en stichting samenwerken om de financiering rond krijgen.

Vervolgens worden de verbouwingsplannen gemaakt en kunnen de bouwvakkers aan het werk. Al met al duurt het nog heel wat jaren voor alles voor elkaar is. In 2001 is het pand op nummer twintig gerestaureerd. Twee jaar later, in 2003, is ook de smederij klaar voor de toekomst.

Wethouder Piederiet (stadsontwikkeling) onthult welke instanties betrokken zijn bij de restauratie van de smederij. De stichting Werk in Uitvoering wordt, evenals initiatiefnemer Beatrijs Asselbergs, niet genoemd.

4 'T HUYS DER KUNSTEN

2001 is het jaar van de wedergeboorte. Nu restauratie klaar is, wordt stichting Werk in Uitvoering de nieuwe eigenaar van het pand op nummer twintig. Het oude patriciërshuis krijgt de naam *'t Huys der Kunsten*.

De betrokken kunstenaars spreken trots van een 'sobere glorie'. Sober, omdat het eeuwenoude pand weinig toeters en bellen nodig heeft om zijn kracht te tonen. En het woord 'glorie' is zeker op zijn plaats na alle strubbelingen van de afgelopen jaren.

*'Je voelt de eeuwen in de muren zitten' Henk
Boudewijns*

BLIND DATE

De stichting wil een openingsmanifestatie die direct de aandacht van het publiek én van kunstenaars uit de regio zal trekken. De hoge wanden in 't Huys zijn nog maagdelijk leeg. Het zou een

Huys der Kunsten

Detail uit een van de muren op de begane grond van het huidige Huys der Kunsten, een versteend balkje uit de vijftiende eeuw.

prachtig begin zijn om die niet alleen te vullen met eigen werk, maar ook dat van anderen.

Besloten wordt tot een expositie met als titel: Blind Date. In de nieuwsbrief van Kunst & Cultuur Overijssel (KCO) wordt een contactadvertentie geplaatst: *Niet onsympathieke stichting, in bezit van eigen pand, zoekt kunstenaars voor de inrichting en feestelijke opening. Kom op 22 november naar de Voorstraat 20 in Kampen. Wij herkennen jou aan je artistieke uiterlijk en het kunstwerk onder je arm.*

Op de foto staand Elise van Heck en Henk Boudewijns, zittend Dorien Putman en Sari Piek.

Het blijft tot het laatste moment spannend hoeveel mensen zullen opdagen. Maar de opkomst is boven verwachting: liefst zevenenvijftig kunstenaars melden zich. Gedurende een lange, gezellig drukke dag zoeken alle kunstenaars zelf een geschikte plek voor hun werkstuk uit, waar ze het vervolgens plaatsen of ophangen. Het is een bijzondere dag die lang in de herinnering blijft en die veel nieuwe contacten oplevert.

'Als kunstenaarsgroep gingen we wel eens varen, op de IJssel. En dan op een eilandje wat zitten eten. Dan zit je op die boot, met de wind en dan

waai je er bijna af. Ja, echt! Dat ze zo'n totaal verschillende groep zijn verbaast. Niet alleen leeftijd. Maar ook kunstvormen. Totaal andere disciplines. Hoe ze leven.' Henk Boudewijns

Een week later is het openingsfeest van 't Huys der Kunsten, dat drie dagen duurt. Op vrijdag is de formele opening in aanwezigheid van notabelen en pers. Op straat leest Obbe Deelstra, sinds jaar en dag bestuurslid van de stichting, getooid met hoge hoed vanaf een spreekgestoelte de zevenenvijftig namen voor van de kunstenaars

Informatiebordje op de buitenmuur, gesitueerd naast de voordeur van 't Huys der Kunsten, onderdeel van een looproute door de stad.

die meedoen aan Blind Date. Hij doet dat in alle rust en trekt veel bekijks. Publiek en genodigden luisteren ademloos. Daarna volgt een spel in de stijl van het televisieprogramma Kopspijkers en opent de burgemeester officieel de rode deur. De volgende dag opent 't Huys voor het eerst de deuren voor het publiek en dan volgt zondag nog een feest voor de vriendenkring van de stichting.

TACHTIG EXPOSITIES

Kort na de opening wordt alweer de tweede manifestatie in gang gezet: In Transit. Kunstverein Soest, een kunstenaarsorganisatie uit de partnerstad van Kampen (het Duitse Soest) zoekt een expositieruimte. Op verzoek van de gemeente Kampen biedt 't Huys der Kunsten zich aan. In Transit gaat over grenzen en de overschrijding daarvan en wil uitdrukking geven aan wat de millenniumwisseling bij mensen oproept.

Nog veel meer exposities en manifestaties, zo'n tachtig in totaal, vinden plaats in 't Huys der Kunsten in de periode 2001 - 2016. Werk in Uitvoering streeft ernaar tweemaandelijks een nieuwe tentoonstelling in te richten. Daarbij wordt eigen werk getoond, maar ook dat van anderen.

Een van die tentoonstellingen vindt in 2006 plaats, ter gelegenheid van het twintigjarig bestaan van de stichting. Het is de expositie 'Topstukken' in de historische Koornmarktspoort van Kampen, op zo'n 500 meter afstand van 't Huys der Kunsten. De opening

Optocht door de Voorstraat bij twintigjarig bestaan (2006).

vindt plaats in 't Huys, waarna de deelnemers en genodigden in optocht, achter de muziek aan, door de Voorstraat naar de Poort lopen. Van tevoren hebben alle bewoners in dat gedeelte van de straat een uitnodiging én een slinger gekregen, met het verzoek die slinger voor het raam te hangen. Aan dat verzoek is door vrijwel iedereen voldaan.

DE SMAAK VAN ONZE BUURVROUW

*Dit jaar hebben we onze buurvrouw
Betsy Peetoom gevraagd om haar
persoonlijke smaak met ons te delen.
In een verrassende expositie toont zij
haar schatten.*

 **t' Huys
der Kunsten**

Voorstraat 20, Kampen.
Open op zaterdagmiddag
van 14.00 tot 17.00 uur.

Iedere zaterdagmiddag geopend, de toegang is kosteloos.

9 november tot en met 14 december 2013

stichting
 Werk in Uitvoering

Uitnodiging voor de expositie 'De smaak van onze buurvrouw'.

DE SMAAK VAN...

Speciale vermelding verdient de succesvolle tentoonstellingenserie *De Smaak Van...*, waarvan tot nu toe tien afleveringen zijn geweest. De eerste keer is in 2004 met *De Smaak van de Wethouder*. Hiervoor stelt de wethouder van cultuur Remmelt den Boer zelf een tentoonstelling samen.

De grote belangstelling voor deze expositie doet de stichting besluiten voortaan ieder jaar een *De Smaak Van ...* te organiseren. Doordat iedere samensteller weer een andere achtergrond en doelgroep heeft, trekt iedere *De Smaak van ...* weer ander publiek. Zo is er een *Smaak van de Meester* geweest, een *Smaak van de Filosoof*, een *Smaak van de Collectioneur* en een *Smaak van de Verteller* (namelijk die van de Kamper detectiveschrijver Jacob Vis). Als laatste vindt de *Smaak van onze Buurvrouw* plaats, die veel bewoners van de Voorstraat naar 't Huys trekt, in veel gevallen mensen die er nog niet eerder een voet over de drempel hebben gezet.

In 2006 vindt er een heel bijzondere *Smaak* plaats: *De Smaak van de Criticus*. Onder de titel 'Over Leven' organiseert recensent Wim van der Beek (bekend van onder meer Kunstbeeld, de Telegraaf en de Kunst-RAI) een kunstroute door Kampen.

Van der Beek kiest voor de titel Over Leven omdat hij het een prachtige metafoor vindt, dat kunstenaars het eeuwenoude pand op nummer twintig 'veroverden', het vervolgens lieten 'overleven' en er toen nieuwe inhoud aan gaven. Dat is volgens hem wat kunst

Kunst in het bejaardentehuis, textiele objecten van Anne van der Pals.

DER TIG JAAR WERK IN UITVOERING

doet: gezicht en inhoud geven. Allerlei ruimtes in de stad betreft hij bij de manifestatie: andere expositieruimtes, De Synagoge, De Koggewerf, een bejaardentehuis, het kringloopcentrum en nog veel meer. Door zijn uitgebreide netwerk in de kunstwereld slaagt Van der Beek erin werk van grote namen naar de stad te halen, zoals Anne van der Pals en Marrie Bot.

De mensen krijgen een 'overlevingspakketje' mee voor onderweg, de twaalf locaties in de stad.

Wim van der Beek, uiterst rechts, kijkt toe.

VERHUURDE RUIMTE

Naast expositieruimte biedt Werk in Uitvoering in 't Huys ook ruimtes te huur aan. Dat is nodig, want juist die verhuur brengt de financiële middelen binnen die het voortbestaan garanderen.

De stichting zoekt daarvoor gebruikers met zo veel mogelijk dezelfde instelling als zij zelf. Dat kunnen kunstenaars zijn, maar ook creatieve ondernemers als architecten, tekstschrijvers, ontwerpers, ambachtsmensen en dienstverlenende organisaties.

De eerste jaren is er genoeg animo voor de werkruimtes, maar vanaf 2009, als de gevolgen van de economische crisis ook in Kampen voelbaar worden, ontstaat er enige leegstand. Geleidelijk aan groeit het inzicht, dat er meer belangstelling zou zijn als 't Huys ruimtes zou aanbieden waar gewoond én gewerkt kan worden (*'artists-in-residence'*).

Daarom besluit de stichting de bovenste verdieping te verbouwen en er twee woon-werkstudio's aan te leggen. Sindsdien zijn alle ruimtes weer verhuurd.

5 DE SMEDERIJ

2003 wordt een mooi jaar voor de smederij, maar een triest jaar voor Beatrijs. Zij krijgt te horen dat ze opnieuw ernstig ziek is. De kanker is uitgezaaid naar haar darmen en haar lymfeklieren.

Maar 2003 is ook het jaar waarin de restauratie van de smederij af komt. Vanaf nu is ook dit pand eigendom van de stichting. Het is helemaal in gereedheid gebracht voor Beatrijs, die daardoor voor een groot dilemma komt te staan. Want Beatrijs is al die jaren in Antwerpen blijven wonen en heeft daar ook een leven opgebouwd. Ze woont vlakbij de Antwerpse kunstacademie, dezelfde waar in de negentiende eeuw Vincent van Gogh studeerde. Aan die academie volgde ze een opleiding tot zilversmid. Beatrijs timmert als kunstenaar behoorlijk aan de weg en heeft een aantal grote opdrachtgevers. Ze wint zelfs de prestigieuze Wim Ibensprijs. De contacten die ze in de afgelopen tien jaar in de Antwerpse kunstwereld heeft opgebouwd zijn erg belangrijk voor haar carrière. Het zou niet goed zijn om de stad definitief de rug toe te keren.

De eerste twee jaar probeert ze nog afwisselend in Kampen en Antwerpen te wonen en te werken. Uiteindelijk moet ze aan

In 2012 wordt het 'Boombeeld' formeel overgedragen aan de gemeente Soest, die het opneemt in haar kunstcollectie. De burgemeester van Soest assisteert de beide zonen van Igor Asselbergs, Noa en Ward Asselbergs. Zij onthullen het naambord van Beatrijs, vervaardigd door Sven. Op de achtergrond Elise van Heck, Okke Pol (initiatiefnemer hierin én Vriend van het eerste uur), locoburgemeester Treep, Frits Risken (Duits kunstenaar) en Igor Asselbergs.

zichzelf toegeven dat het niet langer gaat zo. Het heen en weer reizen kost haar te veel energie en in 2005 besluit ze om alleen Antwerpen nog als woonplaats aan te houden.

In 2011 verliest Beatrijs de strijd tegen haar ziekte. Ze overlijdt op 49-jarige leeftijd.

DE MEESTERSMID

De stichting moet op zoek naar een andere smid en plaatst een advertentie in het vakblad van het Nederlands Gilde der Kunstsmeden. Er komen verschillende reacties, waarvan die van de 24-jarige Sven de Lang het meest aanspreekt.

Omdat Nederland geen traditionele smidsopleidingen meer kent, heeft Sven zijn opleiding gevolgd bij het Franse gilde *‘Les Compagnons du Devoir’* in Frankrijk. Daar klom hij op van leerling tot gezel tot meester. Sven was de eerste niet-Fransman die hier afstudeerde.

*‘In Frankrijk leven de ambachten nog echt!’ Sven
de Lang over zijn opleiding*

De kennismakingsgesprekken in Kampen verlopen aangenaam en het duurt niet lang voor Sven de meestersmid aan de slag kan in de Voorstraat. Hij huurt de smederij en de woning erboven. In Kampen zijn ze maar wat blij met de komst van Sven: eindelijk is de smederij het ‘levende monument’ geworden dat de stichting vanaf het begin voor ogen had. Het smidsvuur brandt nu dagelijks en de deuren naar de straat staan open.

Sven ziet de smederij niet als een monument. Voor hem is het gewoon een werkplaats, waar hij zijn vak wil uitoefenen. In het begin krijgt hij weinig opdrachten. De bevolking stelt zich gereserveerd op: Kampenaars geven zich nu eenmaal niet zomaar. Die moet je veroveren, maar Sven blijkt daar weinig moeite mee

Het vuur brandt weer dagelijks; de smid is terug. Na 20 jaar heeft De Smederij in de Voorstraat weer een Smid en bewoner: Sven de Lang, meestersmid.

te hebben. Hij stelt zich joviaal en vriendelijk op naar iedereen die zijn hoofd om de deur steekt.

‘Als je de deuren open zet komen de mensen al gauw binnen.’ Sven de Lang

Het duurt daardoor niet lang voor de eerste opdrachten binnenkomen. Een hekwerk, een uithangbord voor een winkel... steeds meer Kampenaren weten hem te vinden. Zelfs de Hema komt met een opdracht: Sven krijgt het verzoek om de smeedijzeren constructies boven de etalages te maken. Een mooi artikel in het

De historische werkbank dateert uit 1768 en wordt aangevuld met moderne apparatuur.

tijdschrift Seasons doet de rest. Tegenwoordig komen er zelfs opdrachten uit het buitenland. Zo mocht de Kamper meestersmid een deel van de inrichting van twee Hyatt Regency-hotels in Duitsland maken. En begin 2016 reisde hij met twee bevriende kunstenaars naar North-Dakota in de Verenigde Staten, om daar een grote sculptuur voor een particuliere opdrachtgever te maken.

KWETSBARE JONGENS

Ook ontvangt Sven stagiairs, leerlingen van het Ambelt bijvoorbeeld, een school voor voortgezet speciaal onderwijs. Deze

In Fargo, North Dakota, wordt vijf weken gewerkt aan een 'meerkoetachtige sculptuur' van acht meter hoog. Sven lachend met lasapparaat boven in beeld.

jongens volgen een metaalopleiding, maar leren bij Sven de meer kunstzinnige en ambachtelijke kant van het vak. Sommigen blijven een paar maanden, anderen wel twee jaar. Het zijn vaak kwetsbare leerlingen die extra aandacht nodig hebben. De smederij heeft daardoor ook een sociale functie gekregen. Sven bouwt met veel van deze leerlingen een band op. Ook als de stageperiode voorbij is, komen de jongens nog geregeld bij hem langs. Ze kunnen altijd terecht voor een kop koffie en een praatje.

Een van die jongens is een heel stille en verlegen stagiair. Net als hij, na lange tijd, een beetje loskomt stapt zijn moeder uit het leven. De jongen en Sven besluiten om samen een kunstwerk voor op haar graf te maken. Ze bestuderen uitgebreid een dahlia, omdat de moeder van de jongen zo van die bloemen hield. Daarna smeden ze er een. Het kunststuk prijkt inmiddels op de grafsteen.

‘Die jongens komen allemaal zo nu en dan nog eens langs. Dan maak ik graag tijd om samen koffie te drinken.’ Sven de Lang

Sven de Lang is nu alweer een jaar of tien meestersmid in de Voorstraat en heeft het er erg naar zijn zin. Hij geeft aan dat hij hier voorlopig wil blijven, maar wil zich nergens op vastpinnen. Hij leeft bij de dag en houdt er niet van om toekomstplannen voor de lange termijn te maken.

‘Het is voor mij geen museum, maar een werkplaats.’ Sven de Lang over De Smederij

De Smederij

6 DE TOEKOMST

't Huys der Kunsten en De Smederij hebben hun plek veroverd in de stad. Dankzij de ruim tachtig exposities en de vele manifestaties heeft het publiek de weg naar Voorstraat nummer twintig gevonden. En meestersmid Sven de Lang is erin geslaagd van de laatste smederij in Kampen een bloeiend bedrijf te maken.

De stichting Werk in Uitvoering is financieel gezond, maar niet rijk. De stichting bezit weliswaar twee grote, monumentale panden, maar daar rust een hypotheek op. De hypotheeklasten worden betaald uit de opbrengsten van verhuur van woon- en werkruimten. Hoewel het niet meteen lukte om uit de rode cijfers te komen, bedruipt de organisatie zichzelf. De twee panden zijn rendabel en dat is iets om trots op te zijn.

DE TOEKOMST

Hoe hoopgevend deze ontwikkelingen ook zijn, toch is de toekomst van 't Huys der Kunsten, De Smederij en de stichting Werk in Uitvoering kwetsbaar. Op dit moment is nog niet genoeg gegarandeerd dat alles op de lange termijn kan blijven bestaan.

De organisatie is nu nog te afhankelijk van individuen die zich met hart en ziel inzetten om alles draaiende te houden. Als zij, om wat voor reden dan ook, zouden vertrekken of wegvallen, dan zou alles weleens als een kaartenhuis kunnen instorten.

De stichting Werk in Uitvoering heeft een missie. Zij ziet de presentaties in 't Huys der Kunsten als haar kerntaak en wil met haar twee historische panden dienstbaar zijn aan de bevolking. De stichting wil een wezenlijke bijdrage leveren aan het plaatselijke culturele leven. Ook wil zij aanstormend talent stimuleren en het ambacht van smeden levend houden en overbrengen op het publiek.

De stichting heeft in de loop der jaren een waardevolle collectie van actuele kunst opgebouwd, die voor een groot deel bestaat uit werk van de deelnemende kunstenaars. Deze collectie bestaat uit grafisch werk, zwart-witfotografie, ruimtelijke objecten, keramiek en werk in gemengde technieken. Maar ook de historische inboedel van de smederij en de twee rijksmonumenten op de nummers 16 en 20 in de Voorstraat maken deel uit van deze collectie.

Om het voortbestaan op lange termijn te garanderen, wil de stichting van 't Huys der Kunsten en De Smederij samen een geregistreerd museum maken, gecombineerd met een kenniscentrum, een ontmoetingsplek voor actuele kunst en een smederij. De stichting hoopt in de toekomst nog meer ruimte op de begane grond van 't Huys der Kunsten voor exposities in gebruik te nemen.

MEREL HOLLEBOOM

**'t Huys
der Kunsten**
Voorstraat 20, Kampen.
Open op zaterdagmiddag
en volgens onze website!

*De monumentale beelden van Merel Holleboom komen het
best tot hun recht in ruige natuur. 't Huys der Kunsten toont
een bescheiden inzicht in het poëtische werk.*

Welkom op de spectaculaire opening op zaterdag 3 Mei om 15.00 uur
met Angelle Toonen en Boudine van Slobbe (slagerij van Kampen).

3 Mei tot en met 28 Juni 2014

stichting
▲ Werk in Uitvoering

Uitnodiging Merel Holleboom, een van de ruim tachtig bijzondere exposities die de afgelopen tien jaar feestelijk zijn geopend in 't Huys der Kunsten.

Door een registratie als museum komt er meer professionaliteit binnen de organisatie en is die niet meer uitsluitend afhankelijk van de inzet en goede wil van kunstenaars, smid, huurders en andere betrokkenen.

Ook van Kunst & Cultuur Overijssel (KCO) kwam het positieve advies om over te gaan tot registratie als museum. Alleen dan kan een beroep worden gedaan op deelname in museaal beleid op landelijk, provinciaal en lokaal niveau.

De eerste stappen in de richting van museale registratie zijn al gezet. Er is een kerngroep opgericht, bestaande uit bestuursleden

Patrick Votrian speelt met vuur de trombone bij een feestelijke presentatie van stichting Werk in Uitvoering in de Stadsgehoorzaal.

van de stichting, een museumconsulent en adviseurs op het gebied van o.a. collectieregistratie, expositiebeleid, communicatie en educatie. Zij werken aan een beleidsvisie, die de contouren van het toekomstige museum schetst, de doelstelling, de organisatie en de financiële onderbouwing.

DE DROOM

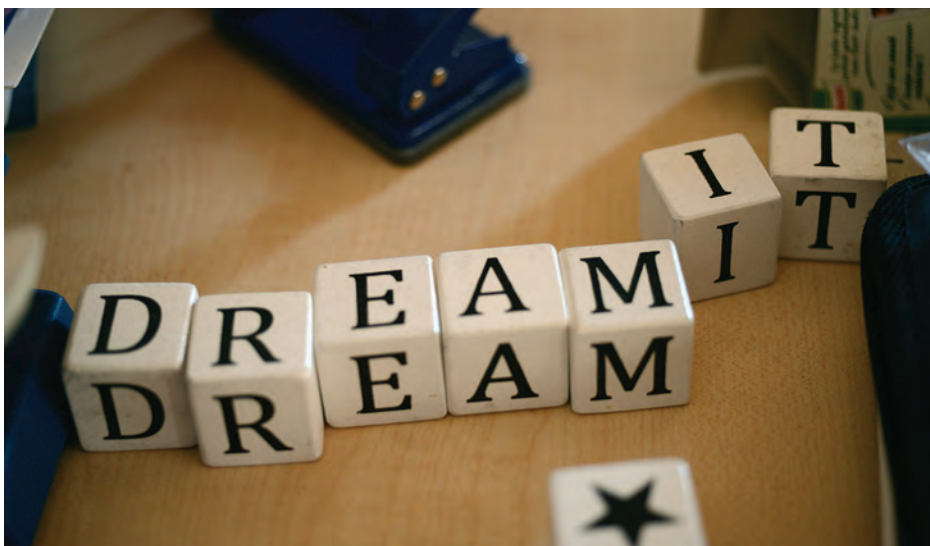
‘Tussen droom en daad staan wetten in de weg, en praktische bezwaren.’ Deze zin van schrijver Willem Elsschot gaat niet altijd op. Dat heeft de stichting Werk in Uitvoering de afgelopen dertig jaar aangetoond.

DER TIG JAAR WERK IN UITVOERING

Want, vaak roeiend tegen de stroom in, hebben de kunstenaars van deze stichting wel degelijk dromen verwezenlijkt. Twee prachtige panden die de geschiedenis van de stad weerspiegelen hebben zij van de slopershamer gered. Op het nippertje zelfs. En ze hebben er twee bloeiende culturele locaties van gemaakt.

Díé dromen zijn gerealiseerd. Nu rest nog één laatste opdracht: ervoor zorgen dat al dit moois in de toekomst niet verloren gaat. Verankeren wat nu nog niet genoeg een vaste haven heeft gevonden. Daar gaat Werk in Uitvoering zich de komende jaren op richten en daarvoor moet nog veel werk verzet worden.

Als alles goed gaat, is Kampen rond 2020 een museum rijker. Het is nu nog een droom, maar dromen kúnnen uitkomen. Als dat ergens is aangetoond, dan is dat wel in de Voorstraat in Kampen. Op de nummers 16 en 20.

DE MENSEN

Er zijn heel veel mensen die de stichting Werk in Uitvoering wil bedanken, namelijk:

- De fijne mensen die ons incidenteel of langdurig hebben bijgestaan;
- De kunstenaars die met hun werk 't Huys der Kunsten hebben verrijkt;
- Het zo noodzakelijke, belangstellende publiek;
- De enthousiaste deelnemers;
- Onze trouwe vrijwilligers;
- Zij, die we hier vergeten zijn...

Speciale dank gaat uit naar Herman Broers (auteur van het boek *Blauw Haar*) en Wilfried Vonk, huurders van het eerste uur. Zonder hen hadden we de exploitatie de eerste vijf jaren niet rond kunnen krijgen. Herman en Wilfried vormen samen B&V Media, momenteel gevestigd in Amsterdam.

Van de tientallen, misschien wel honderden mensen die zich de afgelopen dertig jaar voor ons hebben ingezet willen wij er hier enkele noemen:

Beatrijs Asselbergs (beeldend kunstenaar, overleden in 2011)

is de ontdekker van de laatste authentieke smederij van Kampen en heeft de sloop ervan weten te voorkomen. Als eerste wees zij op het historische belang van de werkplaats en de inboedel. Ondanks haar ziekte heeft zij jarenlang geknokt voor de smederij. Daarnaast was zij een van de initiatiefnemers van Werk in Uitvoering.

Elise van Heck (beeldend kunstenaar Elsje van Heck)

was studievriendin van Beatrijs. Samen met haar nam ze het initiatief tot Werk in Uitvoering. Elise was vanaf het allereerste begin betrokken bij de redding van Voorstraat 16 en 20. Ook nu nog is zij de spil van alle activiteiten daar. Voor haar grafische werk ontving Elsje van Heck in 2000 de onderscheiding 'Belofte van de komende eeuw' van de Japanse regering.

Sven de Lang (meestersmid)

heeft de smederij in Voorstraat nummer zestien tot een bloeiend bedrijf gemaakt. Hij werkt er zoveel mogelijk op traditionele wijze. Aan stagiairs van metaalopleidingen leert hij de meer kunstzinnige kanten van het vak.

Obbe Deelstra (journalist en fotograaf)

studeerde aan de school voor de journalistiek toen die nog in Kampen was gevestigd. Is sinds die tijd levenspartner van Elise van Heck. Hij zit in het bestuur van Werk in Uitvoering en heeft bij veel initiatieven ondersteuning verleend.

Henk Boudewijns (fotograaf)

heeft meerdere exposities in 't Huys der Kunsten verzorgd. Hij is sinds 2004 lid van Werk in Uitvoering en staat altijd klaar voor ondersteuning en meedenken. Soms is hij suppoost tijdens de exposities. Momenteel is hij actief betrokken bij de plannen om een museum tot stand te brengen.

Martin Knoop (schrijver en kunstkenner, inmiddels overleden)

was de eerste voorzitter van Werk in Uitvoering. Ook was hij van groot belang bij het lanceren van de Vrienden van de stichting. Hij was schrijver van vele kunstboeken, enthousiast kunstverzamelaar en zeer erudiet. Na zijn pensioen noemde hij zichzelf 'voltijds kijker' omdat hij al zijn tijd besteedde aan het bezoeken van exposities.

Igor Asselbergs (ondernemer, designer)

is de broer van Beatrijs en bestuurslid van de stichting Werk in Uitvoering in de jaren negentig, toen de strijd voor het redden van de panden nog in volle gang was. Maandelijks kwam hij over uit Amsterdam voor de werkgroepbesprekingen, altijd was hij bereid om met raad en daad bij te staan. Igor heeft in Amsterdam een succesvol bedrijf voor kleuradvies.

Rijk Mateboer (gepensioneerd accountant)

was een onvermoeibare steun en leverde veel praktische deskundigheid tijdens het proces waarin de stichting eigenaar gemaakt werd van de twee panden. In de onderhandelingsfase met de gemeente gaf hij belangrijke adviezen over hypotheekaktes, financiering en regelgeving. Ook hielp hij de stichting met het op orde brengen van de financiële administratie.

Harry Goedegebure (notaris)

adviseerde en ondersteunde ook tijdens het proces van aankoop en verzorgde kosteloos de benodigde aktes. Hij is sinds jaar en dag lid van de Vriendenkring van de stichting.

Timon Schellingerhout (beeldend kunstenaar)

is sinds jaar en dag een trouw bezoeker van 't Huys der Kunsten. Hij is nog actief als kunstenaar en woont in Kampen. Hij is tevens voorzitter van de ST.A.K.K. (Stichting Ateliervoorzieningen Kunstenaars Kampen)

Rob van der Werdt (beeldend kunstenaar)

was een van de kunstenaars van het eerste uur binnen de stichting. Hij is nu o.a. werkzaam voor Arti & Amicitiae in Amsterdam.

Robert Roelink (beeldend kunstenaar)

was ruim tien jaar deelnemer aan Werk in Uitvoering. Hij heeft een belangrijke bijdrage geleverd voor de openingsexpositie Blind

Date in 2001. Het idee om een contactadvertentie te plaatsen is van hem afkomstig.

Esther Post (beeldend kunstenaar)

was lange tijd enthousiast bestuurslid van Werk in Uitvoering, goede vriendin en de eerste formele penningmeester.

Bald Kuiper (gepensioneerd accountant)

was penningmeester van de stichting van 2005 tot en met mei 2016.

Renko van Bodegraven (accountant en huidig penningmeester)

Werk in Uitvoering